

Salgótarján és Vidéke.

Szépirodalmi és közgazdaság-hetilap. — A Polgári Kör hivatalos lapja.

Előfizetési ár:

Égyszéves	10.—	A Polgári Kör tagjai és munkások részére:	6.—
Fél éves	5.—	Égyszéves	4.—
Három hón.	3.00	Fél éves	2.—
Egyes szám ára 30 fill.	Szaggatásos		1.00

Elkészítette
Dr. GZIGLER JAKAB

Minden a lap szellemi részét illető közleménynek
visszatérő hirdetésnek és előfizetésnek a „Salgó-
tarján és Vidéke” szerkesztőségéhez, vagy a
Szerkesztőséghez intézendők.

Kegyelem és szeretet ünnepe.

Az örökkévalóság végnélküli léte-
csinlatába értékes lényességként helyeskedik
a karácsonyi ünnepkör, összekötve a
múltat a jövővel. Népek szánálkájának
vallásos kedélye a múlt homályán át is
felkeresi a dicafényű megvilágított egy-
szerű hajlékot, hogy lásson nemcsak a
felett, hanem magafelett is megnyilatko-
zott eget, honnan egyrészt az isteni ke-
gyelem megtestesülése szállt alá, ahová
másrészt az isten képmására teremtetni
ember ép a kegyelem folyton az ihlet
szárnyán emelkedhetik.

Nem ebből így volt az, mi szem-
szent éjjel elhangzott: „**Dicsőség a
magasságban istennek, békeesség a
földön, az emberekhez jóakarati!**”
Visszhangzik az ép egy ma is, csaknem
kétszer év után sok millió az isten di-
csőféltésére rendelt hajlékban nyitv és faj-
különbség nélkül minden világörökben,
mert oltalmi a napon minden előttét,
öröve megértheti mindenki és igaz, mert
az isteni szeretet hangja az, mely ezt
hirdeti, hisz még a kisded is, ki a neki
mondott szavak értelmét nem érti, megéri,
megéri azt, vajjon szeretettel szólnak-e
hozzá.

Mikor a hábeli torony épült, ma-
gasba tört az ember, de nem az örök
isten dicsőségét, hanem öndicsékvést tar-
tott szem előtt — a megszületett az egy-
másat meg nem értő egyenlenség dis-
harmonizálja.

Mikor Jézus Krisztus isten szava-
gának kiépítésére szállt alá nyemből, hogy
szállt isten dicsőségét szívalja, megvilá-
gított a szeretet, mely az emberiséget
a kölcsönös megértés felé vezeti.

Ha a magasztos eszmére gondolunk
nem csodálkozhatunk, ha a kereszténység
valamennyi felekezetének váltana elismeré-
sek, ha minden világörökben ezen ünnep-
körben nem azt nézi, ami egymástól
elválasztja, hanem egyazon szent lelkesé-
dés harmonikus hangja tör egész min-
denre: „**Dicsőség a magasságban
istennek!**”

Est hirdeti az ünnepi harangzó, est
a hozsanna és halleluja, est a milliók
szívéből előtörő búgó ima, est a szemek-
ben megcsillanó öröm és hála könny.

Könnycsok szíveknek árnokai, oh
értjük, a ti néma, de mégis élesen szóló
szavakat. Örömköny a gyermek és
örök szemében a magasztos ünnep.
Szent béke lakozik a szíveknek mélyén
karácsony éjjel. Mintha az angyal min-

den este újra megjelenne, miként akkor
a pástoroknak a hitetleneket:
„**Ne féljétek!**”

Hitetlen ez az éjtel tomboló vihar-
ral küzdőknek, a rút önzéses hariban
állóknek az ostromló ember meg szer-
társakkal idős tiszv viróknek.

Ki a nélkülözhetetlen kegyelemnek szemérem-
szeknek szól: „**Ne féljétek.**” kik mellet-
tében részeseinek azokat hitattja: „**Ne
féljétek.**” kik ártatlanságukat féltik a
sítán elátkozással szemben, azokat bá-
torítja: „**Ne féljétek!**”

És ha visszatekintünk az elcsúszt két
évszázad fejlődésmentes, igazságtal talá-
juk az angyal oltalmát. Mint követő
egy halott a az emberiséget Jézus
Krisztus szeretettel üdvöz szava. Elha-
gyott ártatlan kisded, elárvult gyermek,
kóros beteg, munkaképtelen özvegyek,
elhagyott szegény, meggyérnyedtt egy
megretélhetetlen szűre vágyosa a szeretet
érintett hajlékban.

Az alapkö szava: **Hogy békeesség
legyen a földön, épül is a nagy épület
isten dicsőségére. Nem érkeztél kövek-
ből épül, mint hábel torony, hanem az
isteni szeretettel áthatott érem szívekkel.**
Egyesüljünk hát a szent munkára, hiez
békét hozott a földre karácsony ünnepe,
est megtartani, est betölteni az emberiséget
szent költéségre.

Munkánkban nem egyedül állunk,
mellettünk van isten jóakarata az em-
berkéhez. Ha munkánkban itten ottan
háltatlanság érne, ha fáradságunknak es-
tőlis lenne bére az ember részéről, miénk
az isten jóakarati kegyelme.

A karácsonyi szent éjszakát meg-
szokott égi fény árnyalja a sár sötét éjje-
lén. Minden fogyatékoságunk mellett vár
az Urnak szent kegyelme. Amit a vágon
elme fel nem foghat azt a vallásos ke-
dély megragadja. Az örök isteni jóakarati
kegyelmi hidja szeretettel megépítve a
halandó föld ember számára, hogy istent
dicsőítve békeességben járulhasson az isteni
jóakarati törvény elé.

Nem méltós állomunk-e, mikor hála
könyvet ontunk??

A karácsony éjszakája a múltat a
jövőt áthidalja, szánálkák járnak rajta,
a hívő lelket átjárja az angyal szent
szószava.

„**Dicsőség a magasságban is-
tennek, a földön békeesség és az
emberekhez jóakarati!**”

Liget Edé A.

Munkásgimnázium,

— hozzászólás „Hedp” cikkéhez. —

Könnycsok eszméket fölvetni de „alunk”
nehéz vitatkozni. Ésel sem értjük meg egy-
másat, mindenki a saját eszmekörén belül
mozog, a saját nagyit, vagy kicsinyit szem-
lőve az neki és bírálja el a dolgokat, ha
ugyan egyáltalán foglalkoznak a felvett esz-
mével.

Masott ahol annyi és oly látogatott
kérelmés és kassza van, ott gyakran csak
szó közhelyekről, ott meg szokták bírálgatni
a helyi újságok cikkeit is és ha érdeme-
gyikké másként foglalkozni elmondják
egymás köri véleményüket. Valaki azért
kínak ideje és kedve, van hozzá becsfo-
lalja a hozzászólásokat elismertéskül.

Tudom alunk is bírálunk, de nem
annyira a cikket mint az írójának a nyak-
kandójt és ha tudják hogy az illető az
újabb nemzedékhez tartozik, ugyancsak, ki-
nevetik, kigyanulják elcsúszott mindenféle
szó gyermeknek.

Jaj neki ha valami egyszemélyes gondolat
van mindjárt ráfogják, hogy lopta. Sokszor
a legzsebb eszmék azért szenvednek hajlé-
rét mert fiatal volt az író aki fölvetette.

De széjjük a dolagra. Csodálkozhatom
kell kifejeznem, hogy a munkásgimnázium
eszméje nem ebből a föl szokott letargiájá-
ból a művelt közönséget és itérem a cikk-
író méltó nevezettségét, hogy szava „elhang-
zott a pusztaiban”. Azt hittem fogunk leg-
jobb néhányan jelentkezni, akik segítségüket
fölszánják, akik hajléadót lesznek fölve-
tést tartani, akiknek közönségével egy-
üttökre megvalósíthatna az eszme. Nem kell
ahhoz semmi más, csak egy kis jóakarati.
Iskolánk van elég ahol szombat este, vagy
vasárnap délután összegyűléseznének az ér-
deklődők meghallgatni az előadást. Művelt
szellemes ori ember is van elég, akik meg-
lehetne nyarai hogy fölszólást tartson.

Nem egyetemi előadásnak kellene, hanem
egész elemi ismeretekre kezdve, fokozatosan
haladni előre, hogy egy-egy ismeretkörben
köll járatosságra tegyen szert a hallgató.

Hogy milyen nagy szükség volna erre
az intézményre azt csak az képes föl fogni
akinek alkalma volt tapasztalni, hogy a tár-
talmas és egyszemélyes legprimitívebb szabályzat
sem remérik sokszor még ari körökben sem.
(Tisztelet a kivételékek!)

Tehát a fő tárgy szíri értékelni kel-
lene az egészségben és gyermeknevelés volna.
Közönség kidolgozott tervszöveget lehet kapni
onnan, ahol már létezik ilyenféle intézmény.

Egyébiránt jelzem, hogy a kultuszmi-
nisztériumhoz előre bejelentett népiem fele-
vásokat díjazásban részeseznek.

Ellenvevődül es k azt hozom fel, hogy
nem csupán munkások részére kell a föl-

vaadokot tartani, mert az megint csak „kaasztolás” az adta stílusát. Így vannak azok a felolvasások minden rendű és rangú emberek számára. Halottam ilyen felolvasást egy alföldi nagy városban. Voltak ott előkelők — és egyszerűk — nők és férfiak, ifjak és öregek és egyáltalán tette őket az általtos figyelem.

Kemélem máskor is bezzám fogtak adni és nem fogtak leírásnyelni az eszmét, amit végre is nem Salgótarjánban találtak ki, hiszen országoszerint azaz meg száz egyesület működik, egyik csendesebb, másik a lapok hátsójára számoiba be számalkodásáról a mi művelődést előzve. (Házi mi alszunk meg? Ugyan ábrándjuk föl?)

Alom.

Karácsony napján.

Egy napja van a hosszú évnek, a melyen minden hívő keresztény szíve fenn dobog, amelyen újra felölt az Ártatlan gyermekvilág fényes napja. — a melyen régi elfeledt álmok emlékek újra életre kelnek, hogy az elhagyott árt, az ártó férfiak visszavonások a földi élet boldog paradicsomába, a bethlehemi jászolyi sír. — A szent karácsony szép ünnepe ez — bizonyára a legzárabb, legkedvesebb napja az évnek — amelynek oly hűbajos hatása, olyan csodás varázsa van az emberi kedélyre, amelynek örül a gazdag és szegény, a gyermek és azgyogyant, Szent öröm ez, amely még a leghidegebb szívet is megerősít és hűbbé teszi, hogy az ember értelmét és szíveit világának újjászülésére ut kezdődött a bethlehemi istállóban, a világ megváltójának kisany jászolyánál.

Valóban csodálatos hatása van e napnak a szívre — Egy hívő — de hideg szívű bölcsészem olvastam, hogy midőn ácsult kedélyvel jött fel és alá karácsony estején az utcákon, tépelődő lelke erősen megrendült, amikor látta az élekt kibontogató midőntől, a boldog előgútlóság kinyomatát az utcákon, valamely

megfoghatatlan öröm ragyogását a szemekben — midőn látta, hogyan örül a gazdag és szegény, minő melegség festi a szíveket, milyen lázzal, szeretetséggel iparkodik minden ember, az elcsőtől az utolsóig megülni e napot boldog családi vagy baráti körben. Akkor gondolkomba esik és mondja: — minő nap ez, amelyen mintha minden embert kicserélnének, — amelyen milliók és milliók legalább néhány óráig boldogok?

Oh hideg bölcsész! — Ha szíved nem segít meg, elcsőt nem tudja, nem érti — meny a karácsony a lá, nézd a kis Bethlehemet — bölcsességed műve szétfoszlik, porba omlik azon tarta öröm előtt, amelyet a hívő lelke érez e napon. És tény az, hogy aki oly fennen gondolkodott, mint ahogy érezni nem tudott, — e napon midőn keserű fájdalomt érezett azért — mert nem tudott annak örülni.

A szent karácsony napjának fővártása ama megmagyarázhatatlan erő, amely a szerető lelküket, a családokat egyesíti. Hagymányos szent törvény az, hogy ezen a napon mindenk boldogulniának, szerencsésnek érezze magát, ha azt ridég magányban, egyedülállóan kell eltöltenie — megható és épületes az, hogy e napot minden család együtt tölti s még az is, akét orra az örömtől megfosztott, olyan körbe szel, ahol örülnek az együttlétekn. Ez a nap a keresztény családok ünnepe, a Jézus Krisztus által hirdetett és lántott szeretetnek ünnepe, azon örök és szent ünnepre, amely Józsa legkisebb városában nyert szentit. Jézus születésének emlékének a hívők millióinak szívében újraszülhetik a szeretet. — Oh! vajha állandó és örök maradna az az isteni meleg, amely Jézus jászolyából az emberiségre sugárzik.

Szenteljék meg e napot ádes olvasóm! „Az ös rvid” — mondja a nemzetek nagy apostola szent Pál. — Használjuk föl ama nagy kegyelmeket, amelyeket Isten olyan bőven oszt e napon, szent Flának születése napján. — A kised

Jézus jászolyánál letévén minden földi hiúságot, nagyravágyást, gyűlöletet és egyesüljünk egymás iránti önfeláldozó, igaz szeretetben. — Ott élédjen, új tartó életre a hála, Istennek annyi sok jótéteményeért, a tettekben nyilvánuló hit, a vallásos kötelesség ázsa, a tieme erkölcs. — E napon szálljon fel hő imánk az egk Urához, hogy megvilágítván az emberek szímeit, fölmelgítvén azok szívét, engedje megérkezését ama óhajtott kornak, midőn az emberi társadalomban nem lesznek mások, csak egymásnak élő, egymást szerető testvérek.

Nagy József.

A VONATON.

Melegre fűtött vagonfalba a tatka-budapesti vonalon. A fűtővezeték szinjaztó jegyvág, odakünn azirkázó nap, fehér moskó derlepte táviróposták. Hossz elegans plüssdivány, puhaszékny, új sapta és ralsami végtelemlé fiam illet. Kettőn vannak. A menyasszony és a vőlegény. A vonat hullámzó mozgással rohog. Alig pár percet indult el a kis vidéki állomáson, ahova a menyasszony való. A vőlegény most vizi Peatra. Következő állomás Assód.

A vőlegény: Mért hazudik?

A menyasszony: Hagyjon.

A vőlegény: Mikor fog már raletm barátkozni?

A menyasszony (duroka arcot vág):

A vőlegény: (kárját a hány vállára teszi. Megjegyzendő a félkőben egyedül vannak.) Digica.

A menyasszony: (nem bírja tovább. Zokogásba tör.)

A vőlegény: Digica, az istentől, micsoda gyerek maga. Hát mért ár?

A menyasszony: (székkendőjével a szemét törli.) Ne nyuljon hozzám.

A vőlegény: (hirtelen megmozdítja.) A viláért se...

A menyasszony: (felugrik.) Kérem se legyen idegenem.

A vőlegény: (Bisnai akarja.)

TARCZA

Utirajzok

— Gárencz Fedor. —

Ha igazuk van azoknak akik azt állítják, hogy minden ember életében egyszer vagy többször keves kap kirándulást, akkor némely igy állhat valahogy a dolgot. Ezt időntem azonban, magasabb tudományt kíván amivel én nem rendelkezem s talán az olvasóra néve is sokkal előnyösebb, ha öres bájoskedések helyett, minél előbb utra kelünk. Előbb azonban mégis mondani akarok valamit.

En munkám s sorokban teljesen ártatlan vagyok. En a bevezetés egyszerűen el akarom hagyni, de a szerkesztőn kifejezetten, hogy bevezetés nélkül utirajzom nem fit a Salgótarján és Vidéke névjáit, másként meg az én állásfoglalásom alapján az amit mellesleg azóta Nygessitől megítrottam, az azt kívánja, hogy bevezetés nélkül utirajzom nem lehet írodalmi mű. No már akkor — gondoltam magamban — inkább legyen írodalmi mű, ha másként nem, hát a bevezetés simit. Ényvit az én mentésemre!

Valamelyik szerényes juliusi nap történt az indulás. Ha a történéseknek esetleg pontos adatra lesz szükség, Nobodi barátom jó könyvére bármikor rendelkezésükre áll. Mi hárman — mert hárman voltunk — re-

gata mértékieltörre, hátunkkal, másköbökkel, kirántott csizmával, meg egy éveg Lauffer-féle szilberesalmával utaztunk. A ruházatunk — ne mert már akkor is sokat adtak a külsőre, nagyon költséges volt s csupa Nobodi barátunk petygós pantallója érdemesi kélésbe szilítést. Hirtelen nevezetes pantalló ez, még néhai jó Szarka bácsi csinálta s nem tekintve azt, hogy Nobodin volt, még az s nevezetesen is meg van, hogy Tarjánban a szerbök szótta se csináltak jó nadrágot. Hja a kártársi kegyelet! Nem akarják a Szarka dicőféltől elhomályosítani.

Elindultunk tehát a híres petygós pantallóval együtt és a sompaszfalmi csordával törtött gyenge összekocmánkon kívül elég hatalmas utunk volt Várgedőig. Az itteni becsok azonban bőven kárpótlottak. Ajánló levélünk már utközben előháláztak s egyenesen a tanítóhoz igyekedtünk azt gondolva, hogy ha szerbi másnak, akkor ennek okvetlen fog imponálni: a loasoci gimnázium ajánló levele. Csaklótunk Nagyon szemes tanító volt az a várgedői — nem tudom melyik preparácóban képzészték ki: anygyire — s ruhájában s bőrkötésbe is keresztállított a májha vagy vesébe vagy tudja a fene bőve, ahol a felekezeti mivolta van feljegyztet az emberek. A vallásunkat köfőzte, mire felelet nélkül otthagytak, mert hiszen mindhármuk római katolikusok voltunk. Keresztük tehát a fűrdőigargatót, keresztük, soká keresztük, míg egy konyhába be nem utastották. Az igazgatóság épületét meg se próbálom leírni, elég annyit felmélítenem, hogy épen nagyszomsz volt az igaz-

gatóságban. A konyhába bolégra, nem kis meglepetésünkre, egy kövér öreg szakácsné (fűrdőigargató) fogadott a következő ékes bővölési szöveggel:

„Csak pótételek ortogostant, turistáknak pedig még akkor se.” A beszélő közben egy oldalast kaptam az ajánló levél oda nem adtak egyében, azután Nobodi képzőti egyet az igazgató elő s hátra arcot vezényelt. Az igazság kedvéért fit megjegyzem, Nobodi barátunk szíve nem eredeti. Pongrá Miklós ugyanis ilyen kibontakozási teretű akarta egykoron rendezni a hatvani kórházat. Akár eredeti akár nem, a Nobodi ülete kifejezte kéltlen az igazgató iránti érzelmünket.

De miként Pongrá nem tudta megoldani a válságot Nobodi se tudott annyira megérteni s már már vonaton akartunk Rimaszombatba utazni, mikor egy közeves ismeretlen felajánlotta szobáját. Bár ne ajánlotta volna föl! Most nem ismerném egy várgedői vándor erebe minden borsalmát nem lenne fogadalm a várgedői fűrdő szomszomsz határára. Noda most már mindegy; lefeküdtünk a szobá s reggeli három óráig elaludtunk a polokkát természetrajzra, megállapítottuk a másodpercentként szerzett csipének számlát sőt Super barátunk minijárt elfordította s természetmélősdésként, hogy vajjon nem azudtunk-e, mikor azt mondták a polokkák, hogy szilámba. Minden a tudományunk tett szolgálat azonban nem kárpótlak egy elrontott kárpókért.

Máskor Rimaszombatba vitt utunk. Utközben — tudja az érdő melyik falában — egy rendkívül természet: érzékenységű ve-

Olga: (előki és hirtelen meesdálattal ki-veti magát a folyosóra. A szeme tele van könnyel, semmit se lát.)

Szűke nő: (aki a folyosó végén már rég óta leselkedik, most, hogy meglátja a lány elője szökik.) Olga. . . .

Olga: (feléne. Kövé mered. Nem lát a szemének. Halkan.) Feri . . . .

Feri: Igen, én vagyok. Az utolsó pillanathban agrottam fel. Senki sem látta, se látjon. Olga. . . .

Olga: Micsoda féltés!

Feri: Az utolsó percben határoztam rá magam. Most itt vagyok. Már ezen segíteni nem lehet. (A kezéhez kap.) Olga édes. . . .

Olga: (ijedten) Mit akar? Megbolondult?

Feri: Hát így bávik velem? Egy-e megmondtam, ha annyira lesz, akkor én már sem fogok kinfenni magának. Tudtam. Pedig, hogy elküldött. . . . lássa.

Olga: Ne küldjön egy, minden pillanathban kilöphet az arm.

Feri: (közvetlen) Az ara?

Olga: Sajnos.

Feri: Mit sajnos? Hisszen, örül neki. Hát akarta. Látom.

Olga: Aztért sirtam most egy-e?

Feri: A maga drárában én sem hiszek. Ki tudja, hányszor csúfolta meg már az arát.

Olga: Egyszer.

Feri: Nekem beszélhet. Én már nem hiszek. Tiszta látnok. Bolond voltam, hogy komolyan vettem magát. Hisszen én magának csak alkalom voltam. Útán magát, hát azért. Neha sem szeretett igazán. Most, hogy annyira lesz, meghalok a pokolba.

Olga: Ne beszéljen így. Tudja, hogy nem rajtam mult. Könyvesítették. Tebezték én róla, hogy maga még olyan fiatal? Aztán kegyere stb. Hát lássa már be, hogy ez nem lehetett máskép. . . .

Feri: Neha én szeretett. Ha szeretett volna nem hagyta volna elidőrt ennyire menni. Ha szeretett volna, ap egy kiálthatatlanná tette volna magát, mint egyszer a Velez előtt. De hát Velez azok passz volt, az az elidőrt pedig szemre való legény, s kiban magának gyönyörűsége tőlük.

Iszunk teát. Egy szűke parasztot látnok gyatában, amint épen világot látott. Ha nem tudtam volna, biztosan, hogy Gémér magyáran ragyognak, mindjárt Hírsek bárszűke országában képzeltam volna magam. Tyű! micsoda hírtelmeztet harudhatnék én most akkor!

Rimassomban nagyon nagyon hatást tett rám. Ah, hogy nagyon okos és jó okulás sáteményt lehet itt kapni, az tetszett, de hogy a Nobody barátok által kiálthatatlanná helyezett örvégsé nem vált be, az rendkívül bosszantott. Pedig négyezer-ötzötör is elmentünk az Szeletajtó előtt, de hát nem rettek szűke, s a számár meg bomenni nem akart. Így hát elmaradt az 3 forint, elmaradt továbbá egy „16 óra alatti étel” könyv ára. T. E. tők nyelvtant is vetődtek, aminek tanulmányozására egyhangulag engem küldtek ki a kiránduló társaság. Hogy Tompa szűke az Rimassombanban a negyebár előtt, meg hogy itt állított Tompa kártárs igazán nem tudom felismerni-e anélkül, hogy utrakozomnak művészi színvonalát komolyan ne vesdélyeztetném.

Észre vérték művem azon részében, amit legjobban szeretnek kihagyni. Ne remél semmi különöse gondolat! Én nem akarom az olvasó kíváncsiságot felégiteni arról, hogy a legérdekesebb részről félbeszakitom, ez már nagyon közbizalmas fogás, ami nem illik ilyen trófalmai műben. Wondom tehát, nem akarok senkit kíváncsivá tenni, tehát nyitva bevalom:

a következő számban nagy telepresek lesznek! (Folyt. következik.)

Olga: Mit kínos? mért beszél ilyeneket. Ha tudna mit értek ebben a pillanathban. Ha a lelkembe látna, most is azért jöttem ide a folyosóra, mert magára gondoltam és elmentem magam. . . .

Feri: Nem is gondolta hogy én itt vagyok?

Olga: Hát hogyis gondoltam volna? De bajjon el az istenért ha az az ember kitálatna /szűke/ . . . .

Feri: No akkor a szemébe vágom, hogy maga csak engem szeret, hogy maga csak moszájból most hozza engedelmességemmel kellet meri gyenge lány volt szűkeval egy bűnhattak ahogy teteszt. De most már annyira törvény-szerűen nagykorú most azt tehet amit akar. . . .

Olga: Jaj mit beszél is össze vissza. Ha az egy lehetne. Ha az olyan könnyen menne? . . . .

Feri: Olga: nézze most mindjárt megáll a volna ha jól tudom Asszó következik jö-jön velem. Lopják le magukat. Idegen város. Senki sem ismer bűnhattak. Olga: gondolja meg, az az ember most magát Pestre viszi, én lakom szűkevárosába mennék, egy csokában fogják tölteni az ajtókat és onnant az emberekéje van csokotnia magát jog van mindenbe és maga nem kiálthat segítség-tan. Vagy magának mindegy akár én csokotnia akár az az ember? . . . .

Olga: Dehogy mindegy.

Feri: és az az ember szűke: fogja magát egyedül lesznek beszár ajtó mögött.

Olga: Ez Asszó?

Feri: És az az ember is fogja könyörögni magáról csak az ajtókat a ruhát és barapni fogja azt az édes teát. utalatos csak ott fog csokotnia a válfán leléte. . . . Olga: maga még nem tudja mi az asszonya lenni egy ajtókat. . . .

Olga: Tényleg Asszó (Most megáll)

Feri: jöjjen. Csak egy pillanatra. Itt a másik ajtó az jón.

— Kinyitja a folyosó ajtaját. A hideg levegő ahogy megüt az arcaikat vissza löpnek. Ebben a pillanathban a folyosó végéről a vőlegény menyasszonyát hívja Olga hirtelen kirtatja kendő fölébredi és otthagyja őt.

A vőlegény: Hol volt, ki haragon? Azt hitte egy-a, mindjárt maga után futok? Ez egyszer csak láttott.

Olga: Hisszen jól vigyáz a menyasszonyára, mondhatom.

A vőlegény: Aki így beszél a vőlegényről, mint maga, az nem kell félteni. No jöjjen be, csak sem fog itt a folyosó csokotnia? (Sajna.) Ott az a szűke is, hogy le ide. Nem teszi ki magát senkinek a szemtelen kivincsenységnek.

Olga: (Pestre mutat) Az ott?

A vőlegény: Mit mutat rá? Persze, hogy az Olga: Gyerek?

A vőlegény: Hát mi? Valami gimnaszista szűke?

Olga: Mért szűke?

A vőlegény: Ugyan mit vitatkozik.

Olga: Én meghiszenem, maga szűkegyebb mint A. Hát jörek be. De ha nem viseli jól magát pofonstom. (Váratlan pillanathban csököt dob Feri felé, az az elénk a fűlkében. Feri kint marad erős lélekzetet vesz, aztán kirtatja, hogy istja-e valaki és elszűke magát. De a másik pillanathban pénártárcáját veszi elő és a húszkoronásit arándogatja. Es innen egészen Pestig egyebet nem is csokotnia. Odakéna nagyon szépen ott a nap és csiling a hó. Mennél már kend kibontakozni a gallothegei citadella Jón Budapest.)

Erdődi Mihály.

Karácsonyi hangulatok.

— Dr. Soltész —

Egy aviatikus drótdíkáll távirati észleletel. Látván és tapasztalván, hogy az emberek journalistaka feje totajere állott, a monyiban a nyiltári cikkek, az avanzaálási lejtörján felvergődtek veszőríkkaknak, a napi hírek a tárcák helyét bitorolják és a szűkegy, istenadta tárcák, az árverési hirdetemények rovatába szorultak, gondoltam egyet, a gyermekvéde liga tombolóján nyerti aeroplánt a félszerből kihaxtam és a tarjáni rondőrök közreműködésével nekiszűkegítam a két égnék és onnan figyeltem meg az embereket, lévén az égboltonál egy kiltűs homors tákör, melyek fokoztat, a földgomb minden egyes pontja képezi, tehát oly kiltűs acusticát találtam, hogy még a leggyengébb szűke; sem kerülhetne ki figyelmemet, amit itt hallottam és tapasztaltam, azt az alábbiakban megkirtarom leírni.

Az a teremburájai, mégis igazá volt Galileinek, hogy a föld forog, a földön csak az emberek nem veszik észre és úgy érzem, mintha fejem forogna és a gyomrom éme-lyagne. . . . hurr! és milyen hideg van itt és még kályha sincs ezen a nyomorult reptiló-gepén, valószínűleg csak nyári meletágeknek szűkelték. . . . Én.

Segy a karácsony, szűke sincs róla, de egy nagy hibája van (a gregorissus kalendáriumnak) hogy nem esik össze a halottak napjával.

Egy jóthony nő.

Gyerekek örüljeteek, jón a karácsony, igaz, hogy nem kaptok semmit az ideá, de ideán a hussza, mert a tádfőleinget szűke-törtema sem kap semmit. . . . Egy holdas.

Tudja a fene, miért kiváltságosnak a tádfőbetegnek, a gyomorbetegekre flittyt sem hányozok. . . . Egy áhós.

Sírva vigad a magyar, az még csak megjárja, de áhósos táncolni, csupán csak játékonyaságból, az még a soknál is több.

Egy jóthony áldozati.

Az előtt a holdalás szűke ricsóval sem jár, de most, a mikor a felsőbb tiszretek köből is akadnak szűke, kik cocurrenciát csokotnia, beszokom a lemondásommal.

Egy csokotnia jótót holdas.

Lacitai Lacitai hó! hová szűke? Mődet ed edletet szűke, eladott bubák felső-ditűre, mult apata már sem star tarácsonya utat venni a bővilemmet, mult szűke-je, hogy szűke pénzé, mind elvitték a jótótonyosai.

Ki fiatal magyar jótót.

Karácsony remek ünnepe, kár hogy csak egyszer történ elö egy évben.

Zalogházi fűnek.

Jón a karácsony, annyok azt méltóan megkirtarolják, osztág tedd ki magadért, rástott levek kirtarival levezzek, szűke krumli lehámozva húznak, eszűke ártstott szűke babbal kirtarva, szűke szűke tők csupajrnek, szűke, szűke uborka giardintottónak, kirtarja in effigie, viz qasztam antis ad szűke-tonen.

Egy kirtarva szűke-tarjánas.

December 31-ig még iszom, aztán. . . . szűke aztán tovább folytatam.

Egy szűke-kirtarista.

No most már belemehettek a karácsony ünneplésbe, könyvű a szűke, a felkem, a bugyellárisom, mert szűke-tetemet csak irásban kaptam meg.

Egy szűke-tarjánas.

A karácsony a gyerekek ünnepe, örömeik áttragad a szülőre, minczen jobb talaj egy kézművelődési cik előtételére, mint a vig kedély, csak az átkaott replica nem volna és az előkényeséghő kifolyó kényeztet demontik, ezek oly polonok, melyek a bírói árjegyzékben minczenak felvéve és még a 10 korona fájdalomdíjól is le kell mondani, nem marad egyéb hátra, mint az önmészítés.

Egy agyonmartyartott és megcáfolt szerkesztő

Gyerekek! ha jök leantek, mentek a szomszédba karácsonyot látni.

Egy ki a levelet szorosan nem tudott díjazni.

Szép mulatság a karácsony, csak ha külföldön ünnepelek, a vasárnap is ünnep, az ünnep piros ünnep, hétköznap nincs kezeset, erre azt mondják, hogy kényeztet ünnep, a szex jóváltakól, hoi szex és leguagi díjat, háli kántól, teendőzet a leányegyesület válasszmányi légos öt leányan rázása, az talán az egynülletti önkívágy, a szerkesztő árendetben találhatna valam a levegő a leg jobb és legutolsóbb szerkesztő" jellege alatt.

Lányegyesületi apa

Nem tudom mit akarnak azok a szerkesztők a tarjánai szétől, mit híresznek annyit, örömlenek, hogy laposkadjak, csak leandok és is, mint én, 3000 mester magánkézben... to micsoda teendős az? Jaj Istenem, stíkjol a szorosan cöplököl... de lefekt a phisikai gyorstól sebességgel, kíváncsi vagyok... hol... gók tesem... Istenem csak én a... mert ott... töröm magamat, inkább... leantem, egy Tarjánba robagó csigára és hűvözken leálltam, az 1918. évben kérem leud megállapítva.

Már mint én.

Gyilkol a Máv. *)

Már megint gyilkolt és meg dagam sokáig fogja ott a szép meztelenséget élni. Hatodikán olvágt a szorosannak a hábat, a jóvó helen egy gyereket, majd egy férdit tet őt el: mi a férek rovatában megírjuk, szépen elparantáljuk, és a dolgot nagyon földühösti az embert, akkor hűvözken is foglalkozik a dologgal. Mindez azonban a szerkesztőtlenségek szorosi legkevésbé sem fogja apasztani.

A szerkesztőtlenségek után következő hatóságai vizsgálat majd nagy hülyesen megállapítja, hogy a pórtuljart maga az oka szerkesztőtlenségeknek, mert dacára annak, hogy az az el volt írva, mégis átlment a talár mordony előt. Leleltéségs, hogy tényleg így van. De hol van az megírva, hogy nekem, akkor midőn legseifeidőbb stam van, 50 óra becsúráig kell leborognom, míg a salgótarjáni bányatársulat írtástató bossza szerkesztőnek adóbb méltóztatik menni? Sehol. Vagy pardon, valahol mégis! A hatalmas tarjáni vállalatok szótárában, ahol talán ez a szó, hogy a polgárok érdeke ismeretlen.

Azaz pedig, hogy egy embert elfit a vonat, ők nagyon keveset törődnek. Egy ember! Mi az? Még csak nem is rékrvényes, vagy már fértarvisele. A többi, az előtök igazán nagyon keveset számít. Mert ha az emberi élet csak annyit is számítana előtök, mint a mopszi kutyaé, vagy hűvözke lovak élete, vagy ha csak anyai háruk volna belőle, mint kedvenc állatjark kíméletéből, vagy ha ezrel a rékrvények árfolyama csak 10 előtök is emelkednék, akkor a vasuti álljáró

*) Előtök a élet, ember nem érték való méltóztatik egyet a szex.

már rég el is kézzel volna. Az érdekeit vállalatok már rég megcsinálták volna, mert nekik van rá szükségük. De így az embereket megütheti a guta, dühökben szétfakadhatnak, a vonatokat tekerhetik, előtököt-hatják magukat, álljáró még sem lesz. Örüljünk hogy a mordonyon trócsó mordonyvezető úr a magasból nyakos nem kóp becsúráit, amióda mosolyogva gyönyörködik a várakozás miatt dühögésükben.

De hát utóvégre is mi csak kőszénegés adó — sőt pótdóó írtóó alanyok vagyunk. Vagyunk, akik nem egyiket, sem másikat nem írtjuk, mert nincs, milyen jogon merjük tehát követelni, hogy a vonat a város helyében ne álláljon emberhátrátsákos kezeset? Csak nem fog a város még polgári életének biztonságával is törődni? Az igazán beleértésének hírelő városunk körismert rendjébe és működésének folyamataiba.

Pedig ha a jelenti vállalatok nem csúráják meg az álljáró, a városokat kellene az polgáraitra való tekeretéből megcsinálni. Legutóbb valamit kapnak azért a szörnyes magyar pótdóóért. Egy szex semmik belőle, mondásbók vagyunk Macostól, mert villanyunk mölé, aszfaltunk helyett díszeseknek való pénzolya az egész város, közbiztonságunkról pedig jobb nem beszélni. Ha szorosan végkép nem tesz, álljon a képviselőtestület a szarkára és valami módon pusztondija a vállalatokat az álljáró megcsinálásra.

A képviselőtestület azonban egy látszik nem ér rá hoi az álljárókat leglalkozni. Sokkal fontosabb példóó a rendőrfőnömetri állás betöltése. Majd ha szerkesztőtlenség őri az álljáróság, vagy képviselőtestület bármely tagját, vagy azok családtagjait, akkor talán államköl és mezeset szépen kérem. Követelni semmi mezeset se fogunk, mert ahhoz bátorság is kellene. Az pedig nincs.

Gyilkol a Máv! Eg oly joggal mondhatók azt a rékrvényes rékrvénytaraságra, vagy a hűvözkeára. Mindannyian hibésak mindannyian hibésak és semmibe sem vörzik a város érdekeit. Ha csak valamibe is vörnek érdekeinket, akkor már négen megcsinálták volna. Az osztályt egy előtök se lenne kevesebb és kevesebb munkát lenne nyomonkérkő mezeset és kezesetnek.

Imádkozom, hogy nem szabad az ilyen halasztásokat a rendőri hírelő rovatában elfektetni. A szorosi szerkesztőtlenség családjait megüthetnek az érdekeit társaságok és megüthetnek a vizsgálat államköl minden íron a szerkesztőtlenségi jert vétkes kényeztetéséget bejárni. Mert hoi csak ők a hűvözke, ők, akiknek pénz van a kezükben és megem akarnak néhány ezer koronát előtök ily órára, melynek megcsinálása tulajdonképen közeletességük volna. Az állatnak kiirtott vár előtökben valahogy megüthetjük magat és az órák fejére fog szállni.

Lombrik

Csak veled.

*Mondod: felejtetlek.
Hiz van még anyja ná,
Csakban szex, forró szex,
Hiz leány, szerető.*

*Mondd és én merem
Szex szorosan szexem —
S' nem méltó szexem.
Nem tudok — csak veled.*

DIMI.

A szeretet ünnepére.

— Myop. —

Mulik az idő!
Eszteendő forgásával újra itt a karácsony a az emberek a szeretet ünnepének, a gyermekek örömeinek, a csillagó hónap a tudja Isten micsoda mindenfélenek zengenek hozannak. Ekés színekben ragyogtatják jövőt, melankólián boronganak mult felett, hymnuszi zengenek az Istennek, aki mindent lát és végtelen jó, kedves sorokban túlradón lozognak a tarka karácsonyfáról, a gyermekek örömeit, a családi tázhely boldogágáról a nem törődnek azal, hogy ez ma csak áres formalitás, a lényeg, az pedig nagyon megváltozott.

A régi bibliai időkben — ha ugyan volt egyáltalán ilyen a világon — mikor az apostolok tázhely szerették egymást mikor nem vigyáztak argus szemekkel arra, hogy a szeretet ünnepére invitált vendég az előtökzöttől többet ne harapjon, mikor azt nézték, hogy a karácsonyi ajándék ajándék a ne szemfényvesztés legyen, mikor a családi tázhelyet a szeretet hozta össze a nem a ronda garaszkodás, mikor a megálható gondja, az emberi közeletesség nem őt meg ki minden tisztesség, nem őrszót a szívekből, akkor időszere volt a szeretet ünnepéről, a gyermekek örömeit a egyéb ismeretlen érzései a gondolatról való ma már lemondó íz érzégek.

Ma a karácsony közeletesség hétköznap. A hétköznap érzelmek ma sem pihennek, a talán csak az a különbség, hogy ilyenkor a nagy többség takarja, kondózi azt az irtonzatos lelki és anyagi szoróságot, ami az apostolok előtök követő érzékeket alatt hatalmába kerítette az embereket. Szegények akkor is éltek, de akkól nem fájt, nem kírdott a szoróságot annyira, mint ma. Hülyeségek akkor is voltak, de nem hangzóók, élők a szorban, pótkeskedők, szemtelenség mint ma. Ma nem becsúráhatunk a szeretet ünnepéről, mikor millió és millió nyomorog, állg hogy kenyereit eszik, kűnd, dolgozik, akiknek lelket, testét andorító fektély, hűvözke támadja meg csak azért, hogy néhány ezer éhessen, évezhessen. Ma ünnepelnek eszen, tízezer, de a milliók a kűnd, dolgozó milliók nyomorognak. Ők karácsonykor is érzik, hogy éhesek, őt tudják karácsonykor is, ha ma hűvözke szél, holnap kenyérra se jut. Tüdőváz, kolera, éhínség pusztítja sorukat, csak azért, hogy a henyélők többet érzékeskedhessenek, éhesehessenek.

Ma vége a szeretet ünnepének!
Isten féltelme, szeretetet, emberbaráti érzést, nemem gondolkodást az embereket magunk verték ki szívekből, hogy helyébe az eget verő, mindent boldogító Isten, a püzt tegyék.

Ki mert meg ma hűvözke, kenyereit emberhátrátsával? Egyen a fene, örülj, hogy el nem vörzem tőled — így gondolkodik a mai ember.

Ki szereti, támogatja ma emberhátrátsáit? Örülj, hogy nem csúrárom ki a nyakadat kenyeredért, megálhatóodért, — ez a gondolat uralkodik a mai ember lelkiállamában.

Gyenge szívű, féltelme emberek talán féltelmelednek eszen a hétköznapiságon karácsony két napján, de aztán vége! A szeretet, a nemem gondolkodás megüthet, mert az őka nem maga a szeretet, a nemem gondolkodás, hanem a féltelme, a rettegés, Isten sújtató keze vagy a hűvözke. Ma ha szereti valaki,

ha jól tesz emberhátraival, azt nem a szeretetért, a jólelkűségért teszi, hanem mert fél valami feladésvégítől, magára nézve előnyös célszerűséget vél száraznani a jólelkűség, az emberiséget nyilvános, dobzó mellett gyökérítéséből. Aki betököl nap képen megmérgezni, meglopni, kirabolni emberiségét, az a szeretet éneke — legyen az más is, mint karácsony — beáll emberbarátok, nyálja-falja a mácsikat.

Vagy talán úgy megy ez az igazi emberiséget, hogy ma igen, holnap, nem mint ha a kabátja gombjain állapítaná meg a szeretet napját. Az ember egyik nap meglopja, kirabolja a mácsikat, holnap szereti, megbölcse mert a pl. a Gergely kalendárium elírja: Talán így áll a dolog, hogy a révid az más napon szereti, mint a katolikus egy napon nem szabad szeretni mind a kétfőnek. Egy más meg különbözően nem mert az ősbéber nyelven májda az intent, az meg latinul vagy magyarul.

Kis talán az a híres emberiség?

A ma „modern” emberek kora. Szemtelen, goromba, pénzéhes, fényéhes, kemény arca kegyetlen szív legyen az ember, akkor az „modern” gondolkodás, műveltség, goromba legyen mint a puskás, az erkölcsösége függjön cénzárszalon, essen kérszálal orgákon, vigyen ártások piszkját a „szent” család házályba, az ilyen ember az modern, a többi az elmaradt felváltó paraszt, bolond idealista.

Ilyen fajta gondolatok fiamálnak némely embernek az agrárban a szeretet éneke alkalmával.

Farva gondolatok, de élelkes dokumentálják, hogy mekkora hasznos az szeretet énekeiről cikkeket írni.

A miről sutognak

Nagyban folytak mindenféle a későbbiek a négyzetli hátra, azaz jobban mondva a négyzetli „láncfűrészkor”. Sokan a hólygok kárdi helytelenül az ismerést, mert a fűrészkor épügy ki kell rakolnia a drága (betrékkkel) akárcsak a hátra, és ehogyssem tudják megmagyarázni a jó időkől alaposan bevált elismerés megvalósítását. É. I. hogy a szokások hátról „fűrészkor” lett az idő. Már sokban hozták is farsillat kivételként, de — bizony — mi sem tudjuk megmagyarázni az okot. Keresték, hogy talán a fűrészfűrészellet van valamelyes kapcsolatban a „fűrészkor” szócikk, de ebben sem lesz semmi változás. Marad minden a régi, de azért mégis kellett az előző évekhez képest valamit változtatni, mert hiszen forog a világ, és elvégre a mai modern korban sem lehet oszka elavult dolgokkal előlenni. És beles is, mi is borzastó vagy „modernizáció” vagyunk, és mit ilyenek, igazat adunk a hólygok nagy részének is, kik azt mondják, hogy a „fűrészkor” elismerés ellen kereszünk van, de szeretők városunkban, hol annyi modernizáció van, kik „postójánál” fogva a láncot megvették, inkább helyesebb lett volna az „álfűrészkor” elismerés mint a láncfűrészkor.

Lám kérem, egy „Valaki”. Ki tapasztalatokból mélyen beáll a tükörbe, már az 2 órával ezülett megérett, és minden „ó” racionos nagy hűvelje a tükör, de különbözően a „Boston” látnak, hát azért a bizonyos kis láncot képen volt vesztés is áll és... és egy ismerős hátra elment, hogy az keresse azt a mit tőle itt azok az arlatos mo-

derniták elevennek vagy már elvették. Ne tessék kérem félre érteni, direct kényezve használtam a „mit” szócikkát, ezzel nem akartam személyt érteni, mert tetézni tudni, az ország nem alakul, és még a rossz nyelvek azt mondják, hogy én csak véletlenül írtam „mit” szócikkát, mert az a „Valaki” nem azt keresse a mit hanem a „kit” elvették. És a rossz nyelvekkel nem szoktam kiérteni, mert éles fogakkal nagyon harapnak, de most az egyszer meg merem tőle kérdezni, hogy holnap tudják és, hogy az a valaki már elvették. Hiszen, a mi kérem az nem malta!

A Láncfűrészkor is hallottam magáról a képen gyűlést tartottak, hol elhatározták, hogy továbbra egy tanácsot vagy tudományos egyesület rendeznek. Szóval a fődolog — azt ismerem — a tanács legyen. A gyűlés eredményét azonban mégis a titkárságnak képeze. E postánál rendkívül nagy szarba jött a lapok. Na, nem azért mintha a sok titkársági adózt nem tudták volna választani, hanem mert nagyon bajos és veszélyes a hólygok titkársági felkérés. Hiszen, ha az a titkárság csak a hólygok titkársága volna, akadna má pályán, ki a hólygok elismerésébe képeze. Amikor csak az volna valaki képeze, mert ki bírná annyit, hogy meg annyit titkársági szívvel írni. Így mint az egyesület titkárság, legjobban csak a nagyjány nyomatathatja, hogy „titkárság”, mert a titkárság, egy nem jut sehová. Éppen azért legjobban volna alaposan megvizsgálni először, hogy titkárság csak a fűrészfűrészellet le képeze, mert kérem lányok között vagyunk és nem képeze tudni, vajjon nem volna-e egy képezebb elismerés valamilyik hólyg titkárság jathatni.

Függetl.

Becsületsértés.

Hinterláder. Jó hogy találkoztunk, mert különben képeze volna otthonában felkeresni, hogy tisztogjunk önmag. Hiszen tudja, hogy mennyire tisztelnem magat.

Patron. Szóval (regizám) Dehogy tud, dehogy tartok, valóságoskai valahol nyomja a cipője, pardon csak most veszem észre, hogy estem az kezett, tehát ott a csizmája.

Hinter. Mi tagadtál (szívtörő hangon) bajba kerültem becsületsértés vádjá miatt gyereged a hátram.

Patron. Arra már kiváncsi vagyok, kinek a becsületsértés gúnyolator: bele vagy, aki mindenteligen gondol, de a természetes garolással szereplő „A”-nak elvezete nékél.

Hinter. Kérem ne beszéljen velem oly magis magyarsággal, mert ha én értenék a hivatalos nyelvben, biztos lehet benne, hogy nem szerelnék magára.

Patron. No jó Halljuk hát az esetét, bárha még lehet magis segíteni, jól értem „segíteni” egy a mit mi isten kegyelméből való ügyvédek szoktak, mert hogy magának nincs igaz, azt már a veretek is csiprelik.

Hinter. Hallgasson meg és megkérdezi, hogy az egyszer bölcsessége képeze méltosított. Dolgom akad: — hogy milyen, az már nem tartozik az ügy ügyegében — tehát dolgom akad Ochs nevű honfőtársammal, Ochs annyit jelent németül mint ókor.

Patron. (Mérszaktív) képeze ne tartson természetesen előadásokat, elcsúsznak, csak alabárdosok ezen tárgyon a helyben polgári körökben, tehát az magyarsá-

gasson sokat, hanem tartan magat szorosan, az ügy történelmi háttérrel való előadásához.

Hinter. Minthogy feleségem akkoriban, idegen gyomorhurutban beteg volt, évtávogy nem lévő a neki felajánlott férj előadásról tanuskodó, legújombabb Kneipp előadástól bográstól együtt, úgy találta a feleséges vágni, hogy balszemem, abból örömben, hogy nem csak látóviszonyból ártalmas, háromszor akkorára bizot, sőt mi még több, a kalendáriumban, az ünnepek megjelölésére használt vörös színt ott, igaz, hogy nem volt echt, mert harmadnapon kékes-fekete lett, mintán az ünnepek a nyugatnak napjai, én sem mehettem ki, tehát írtam egy levelet, ennek az Ochs annak és hogy — nehogy, valószínűleg azért, mert csak egyik szemem állott rendelkezésre, tehát hiányos volt egy kicsit a természetrajzi megkülönböztetésem és azt találtam irni, hogy: „Kael”, ami né

Patron. (dühösen) Ne magyarságasson közbe ki már egyszer a mondani valóját, mert az idő pára.

Hinter. Két barom hétig vártam, de nem kaptam választ, már fölme kezdtem, hogy levelem hivatalos kezébe kerül, már arra gondoltam, hogy új levelet írjak, amikor a tarján város találokostan a végzetes nevű emberemmel.

Ötletépek hozzá, kezemet nyújtom feléje, de ő nagy dühösen rám rival, „Hallja az dr!” kezte megérdémetem a mily nyomatékkal ejtetle ki az „ör” szócikkát. Micsoda disznóság az, hogy engemet szemárnak nevezni, a nyilvánosság személtására, tessék róla, hogy a jövőben tréfáival megkíméljen.

„De hát mivel vétettem ellene, kárdom ijedtem, tudtommal sem a nyilvánosság előtt, melyet az, amennyire télem kitelk, kérteni szoktam, sem pedig privát élet, nem sértettem meg.” „Nem?! kárlott Ochs még nagyobb dühvel, ez nem sértés, ha becsületes „Ochs” nevem helyett „Kael”-t ír.

Hát ez az egész? kérdem, valamivel nyugodtabban, hát érdemes-e egy természetrajzi tévedésért oly bő hét napot? Én ebben a dologban oly ártatlan vagyok, mint a meg nem szilított csacsomó, mert hogy az igazat bevalljam, tudtam ugyan hogy framóg valamit marha-féle, de hogy melyik osztályba tartozik, azt nekiksem, nem tudtam biztosan.

Erre oly dühbe jött, hogy nyakon akart állni, de leeresztette karját és annyit mondott, „Jegyzze meg magának, marhárai csak Ujháry mesternak szabad büntetlenül, de mintán maga sem Ujháry, hanem Hinterláder, ezre meg annyija sincs, mint a nagyemeter szőkepohárnak, kezemet pedig a pókjával beazonosítani képeze kedvem, a bíróságnál találkozzunk, ádjó!”

Ezzel bátat fordított, vagyis magyarán mondva, tarkon fordult és otthagytott.

Patron. Hát ez az egész? Ezért tényleg nem volt érdemes annyit járni a száját.

Hinterláder. Akkor én is megrázkódtam ily bölcsen gondolkodni, de egy szép napon betoppant hozzám a zagyvai uniformis rendőr és kézbesít egy kérelemmel, bölgytelten zárt levelet, melyen a járásközből felgyárda felkelmetesen ragyogott. Biztosra vettem, hogy valami jeltációra hivnak meg és azért, hogy a jegyző sem tudja, bíragszartották a birtéket, hamar tártam és a rendőrnek két krajcárt és a számban lévő elavult három élvev szivarérték a markába nyomtam koravalónak, visszahoztattam a spájza, ez t. i. az én iródom, hogy az ösbühirt zavartalanul

elolvastam. De minél tovább olvastam, annál jobban megreméltem, mert Ocha az, nyilvános úton elkövetett becsületesértés miatt, sajtópert indított ellenem, nekifutóm, hogy aly tudók írni és olvasni és ellenem indítsanak sajtópert.

Patronatusok Bizony kedves Hínterlader legelőször constatalom, hogy jól benne van a csavában, de kirántom, hallja? kirántom! ha két koronát ízet nyomban és további két koronát a kioktatás közepetáján és öt koronát a mikor kioktatásom háromnegyedrészét, könnyesülki fogja tudni.

Hínterlader. Látnom, hogy nem bízik bennem, de hajlandó vagyok, éneket 10%, kasszákonto mellett az egész országot kirántani nyomban, ha azt nekem felelő, hanem egy írja le mint az én Köbikám szokott írni, mert én csak így irást tudok olvasni otthon majd bemutatom.

Patronatusok. Az első áll. (Kíváncsi egy papriaport a noteszéből és ír.) Ocha arca néző igaza, idő é megértette a levelet, amikor egy idegen címre az első levelet felbontott, mert őt Ocha-nak hívják nem „Kasi”-nek, tehát semmi joga nem volt, azon sem é hozzá címzett levelet felbontani, kérem a tekintetes járásbíróagot, montan fel engemet a jogtalan vád alól és helyezés vár a Ocha arca, levelet utok megértése és az ellenem elkövetett bűnöség előtti rágalmazás miatt.

De **SOLTÉSÉ**.

Karácsonyi idyll.

A gyermekek ünnepi ruhában várják apjukat, ki a négen igézetelt karácsonyi ajándékokat fogja majd szétosztani. Legelőször is így mondja az az anyjék, dajkára, hogy a legidősebb é éves Gyuri nagyon gyönyörűen néz az anyjára. És meg is mondja az anyjának, hogy mit csinálnak é boldó komédiát, egyje tudja, hogy a Jánoska nem szokott ajándékokat koldítani és az apja meg egy se rossz. Az anyja mindonföleképen próbál a gyere lelkére beszélni, de Gyuri hajhatatlan marad és váltig hangosítja, hogy őt már nem lehet boldóddá tenni, előg volt addig, időkábe megértem a papa. A gyerekek előbe futnak és várják az ajándékokat, de bizony nem kapnak semmit.

Ugye megmondtam — kezdé Gyuri — minden éven így van ez. Karácsony előt már hónapokkal postogotnek, hogy a ki nem lesz jó, annak a Jánoska nem hoz semmit. És ha jó vagyok ép, egy nem hoz semmit mintha rossz vagyok. De hiszen ez volt az utolsó. Csicseregthetnek nekem sokáig Jézusról, Máriáról, karácsonyról, jászolról, meg ajándékról, az nekem tuti lesz! Az ember még karácsonykor se kapjon semmit? Hát micsoda ünnep ez? Megmondák az ember fülét, nyakát, kezét, mindent, ráadásul új ruhát, kifőcsélnék és a hasamba beszélnek, hogy a Jánoska hoz ajándékokat. És én mindereknak felültem. Futjátok én az ilyen ajándékra.

A mama és papa eleinte bosszandóznak, egymásnak jelekkel mutogatnak és végre a mama oda szól a férjének, hogy azt a kőlyköt é lesz megtanítani, hogy mi a vallás és mi az erkölcs.

Nos, Gyertnek se kellett más. Mikor meghallotta, hogy kőlyköknek titáláznak, kitört belőle a keserűség ellenállhatatlannal.

Persze ilyenkor kőlykök vagyok — mondá — de mikor bögök, jöttök a nyakamra, hogy így meg egy, amaggy meg így, a ki rossz azt nem szereti a Jánoska, annak sem hoz aján-

dékok. Aztán meg nekem hiába papoltok vallás és erkölcsről. Az nekem haszonnyelő! Tanszjátok magatok erkölcsöt és vallást, de mielőtt becsapjátok gyerekeitekot. A szegény hiszékeny gyerekek becsülték mindent, beadték neki mindent és mikor arról van szó, hogy hol van az ígeret, akkor meg kőlykök vagtok. Anyai bizonyos, hogy a mai szülőknak rajmi kevés fogalmuk van a becsülről. Igérnek nyakra főve, azt értitek de más sem. Kapsz posztát, lovat, kardot, autómobil, versenyasztalt, repülőgépet, meg minden nyavalyát és amikor itt van a karácsony, összelet kézzel nézitek, az ember mérgeződését. És a ti helyzetetekben szegényekben a föld alá edződnek és meg ti jöttök nekem vallásról és erkölcsről beszélni? Hozzátjétek inkább az adotti ígeretéről! Gontlemnek! Szépen vagtok ti gontlemnek! Annak a 14 napos Pistinek ott a boldódban erkölcsről, de nekem nem. Azt még talán sikerül becsapnotok, de annak is megmondom, hogy inkább higgye el, hogy őtök volt először az északi sarkon, de a karácsonyi Jeruszkáról és előle meséről magának az uriszennek se higgyen. De nektek meg kevésbé. Csoda, hogy azt nem kirántjátok, hogy mondják nektek verset, vagy pláne, hogy én vagyok nekik ajándékok. Azt tudom, hogy elvencelték. De kaptok füget! Pfa! Sencig beadó!

Az apa és anyja tovább már nem bírják hallgatni személyüket és megszárdul szívvel szöknek elő.

— 26.

Hirek.

Lapunk igen tisztelt olvasóihoz!

A karácsonyi ünnepek miatt lapunk nagyobb terjedelemben jelent meg és innen van, hogy elkecsve jöttünk. A késedelemért szíves elnézést kérünk egyuttal kellemes karácsonyi ünnepeket kívánunk.

A Szerkesztőség.

Rudnay Imre dr. †. Lesújtó hír rendítette meg híffő Salgótarján polgárságát: Rudnay Imre dr. az acélgyár fiatal orvosá meghalt. A haláleset annál is lecsúszott volt, mert a fiatal hétéves emberrel rövid pár hét alatt végrezt a sorvasztó kór. Temetése, mely gyönyörű, impozáns volt, szerdán délután ment végbe, a város fő dachra is nagy részvéttel. Az acélgyári kőház udvarán folyt le a szertartás, melynek folyamán Ruttkay Nándor mondott gyönyörű vigasztaló beszédet, majd az acélgyári dalárda énekeit egy gyászdal a föle megszokott precizitással. Eután a kirovult fészoltók és bányászok vállakra emelték a koporált és a koszorúkkal elhalmozott kocsiira tették, melyet még egy koszorúval tett könt előzött meg. Az acélgyári és a bányaközlőnői zenekar gyászdzsálai mellett aztán megindult a menet és nemsokára Rudnay Imre ott volt, ahol már vége az emberi hiszégnek, ahová már nem halatszik az emberi túlekedő zaja. Lát őt terra leviz. — A halálesetről egy a gyászoló család, mint az acélgyári tisztviselők is gyászjelentést adott ki. A boldogultat felesége, kis fia és számos rokonság gyászolja.

Újévi üdvözlétek megváltása. A József Ásztatársaság mint az előző években úgy eriden is ama kérésrel fordul a jószívű emberbarátokhoz, hogy újévi üdvözléiket az egyesület javára váltsák meg. Lapunk kiadóhivatala és szerkesztősége szívesen veszi át a megváltási önzéget és lapunkban nyugtázzuk.

A Salgótarjáni Leányegyesület. F. hó 19-én dr. Löviinger Rozsáné elnökléte alatt gyűlést tartott, melyen beszámolás történt a lefolyt tevéseiről és örömmel konstatalított, hogy az első szereplés 84 K jövedelmet hozott az egyesületnek. Kézint az előt siker, de márést a tagok óhajára elhatározták hogy január hóban egy „5 érai telti rendeznek, mely fölolvadás és szavallattal lesz egybekötve. Az elnök ú indítványára elhatározták továbbá, hogy egy kézimunka vásárt fognak rendezni, melyhez a tagok fognak saját kézimunkáikkal hozzájárulni. Megbizott Löwy Gizit alelnököt, hogy a jelentéseiket a választmányak tudomására adja. Ugyancsak Löwy Gizinek kell indomására adni, hogy ki milyen kézimunkával akar hozzájárulni a vásárhoz. Mindenekből láthatjuk, hogy az Egyesület komolyan fogja fel hivatalát és mindent elővát, hogy alapszabályasert céljait megvalósíthassa. Nem hagyhatjuk azt sem megjegyzés nélkül, hogy az egyesület a tagok részéről sem részeseleszen támogatásban, amelyet egy komoly, saját érdekeikben munkálkodó egyesület megérdemel. A gyűlést a tagok nagy része, meg ma is távol tartja magát, de reméljük, hogy legközelebb már alkalmunk lesz ennek ellenkezőjéről beszámolóhatni. A gyűlésen tükárt is választották Friedler Samu személyében.

Ovodai ünnepély. Igen kedves ünnepély folyt le f. hó 22-én d. u. a községi óvodában. A sok kis apró szent ott állta körül a szépen felkészített karácsonyfát énekelt, szavalt, nagy öröm volt hallgatni. Hát még, hogy ragyogott a kicsikét szemek, mikor az ajándékokat osztották szót körték. A szép ünnepélyi Omilyák Flóriáné óvodás rendezte.

Karácsonyi ünnepély. A salgótarjáni acélgyári néptanokla növendékei 1909. évi december hó 22-én, szerdán este 6 óraker az acélgyári olvasó egylet dísztermében karácsonyi ünnepélyt rendeztek, mely igen szépen sikerült.

Bányászti északmagyarországi bányászatiesthon tartosó Albert-aknában ismeretlen okból f. hó 19-én éjjel tűz támadt. Szerencsére sem emberben sem állatban kár nem esett egyelőre a munka szünetel.

Elhalasztott mulatság. Az *isz. Nőgyelet* f. hó 23-ára tervezett *téncfuzérkáját* f. hó 26-ára halasztotta.

Tettenérés. F. hó 20-án hálón tettenérték egy 17 éves cigány gyereket, mikor egy cigány mezből 18 koronát kilopt, átadott a rendőrségnek.

December 21. A teli hivatalos rendezés napja, ugyan az időjárás tekintve nem mondhatjuk, hogy épen teli volna, olyan fars pocsi időnk van a folyton enik. Fekete karácsonya van kihalásunk a föld, hogy ismét hervátunk lesz A korcsolyázni akarók egészen kétségbe vannak esve az enyhe idő miatt.

Szilveszter estély. A Pálzsvai Olvasókör saját alapja javára 1909. évi december hó 31-én a bányatelepi lakola helyiségben székfűz Szilveszter estélyt rendez.

Ami furcsa.

Tekintetes Szerkesztő ur!

Két nyomtatvány akad a hóban a kezembe. Az első egy vers: „A fordított világ, Irta Vály János.” Ugyan ugyan kérem, háj így pártolják a helybeli lapok a helybeli költőket? Még tudomást vesznek rólsz? Vagy tán itt is irigység játszik közbe? A szegény költő, miután nem akad lap, mely dörgedelnyét kiadná, maga nyomtatja és árulja.

De egy sokkal komolyabb és fontosabb „világ” is volt a múlt nyomatványban. „Nyillevél a Saigótárjának bevezető köszönetéhez.” Ennek a nyillevélnek csakugyan megörültem. Vége után egy darab mésszár, ki bátran meg mert mondani, amit kördünk eddig senki sem mert, hogy a mésszárak nálunk a köszönetet csorolják, hogy Saigótárjában a hús árusításánál mily állapotok uralkodtak. A mésszárak tartalták költőnek a mi börtönre és olyan árat szabtak a húsnak milyen nekik istaszt. (A nyillevél szava:)

De legfurcsább az, hogy épen a darab mésszár panaszkodik a köszönet háltatásán. Ő ki alónek 80 fillérre szállította le a hús árát.

É joggal panaszkodik, mert neki kösönetbolják azt, hogy a többi mésszárak is olcsóbb húst mérnek. Joggal mondhatja, hogy a többi mésszár nem azért szállította le a hús árát, hogy a léfőszóggal jól tegyen hanem, hogy őt tönkre tegyék a újra drág húst mérhessenek. A köszöneten mulik, hogy az meg ne történjék.

Dixi.

Szerkesztői szavak.

Dr. S. A költött dolgokat rendez időben kapod ugyan, de kövitatoknál már előbből visszamaradnak és így ezeket kellett előbb feldolgoznom. A hátralevőt legközelebb közölök. Üdvözlés!

Atom. Köszönettel voltok és körjük a folytatásokat.

B. J. Miért épen bennünkét gyasolt? Legyen meggyőződés és aludjok nyugodtan ha más nem is, de megvárni még valamit tudom és higgye meg nekünk, hogy kiadóhivatásunknak nincs oly belső bűntudata és fogalmatlanysági a világ elő állam. Egyébként — a múltunk seccint — a négyzet sem lehet cél, mert nem hiszünk, hogy a késszáról a fogalmata volna. Különben egy értesülünk, hogy az alanyt a tisztán fogják felszámolni.

Inkognitó. Ön mindaddig inkognitoba akar maradni, míg verést nem kösönik? Igazán nagyon fá, hogy nem lehetünk szerencsések megismerkedni.

Nagyszócsány. Miért ne? Nagyon ismerem, azt jó dolgokat díjazunk szerényen.

Titok. Nyje maga kis barmist hát már annyira vagyunk? perze azt hita hogy irást — Jacára hogy alferítette — nem ismertem meg. Azért nem kap föllem így választ. Később majd személyesen szakmunk. Helyezze előre is a ceruzát, mert nagy szívdobogás lesz.

Széjakok. Mit vátottok re önknek? és mit akar attól a szerencsétlen publikumtól? Nerze meg kárdecsnyi számú kat, nek nem elég kin azt még végiglapozni és higgye meg Nigulid, hogy az irást és a költőketől lehet, hogy a túllétező. Vicsor és kárta hogy Ön az iróttal esetleg jobban érthet, mint a kasszállal. Sőt az is lehet, hogy a két szerkesztővel együttvére, valamely harszóli művészetet mesélől árt. De azt egész hátróztatással állhatjuk, hogy nem lesznek szívesek, és csaknem fog azok legyőzni.

Medig mé? A hang elcsúszott, tizen szövegünk, akkor jönn fog.

Kérdés. Tudunka! egyelőre nek meg szabadsga.

1870/1909. végrh. sz.

Arverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a Magyarai kir. törvény-széknek 1909. évi 10729 sz. végzése követ-keztében dr. Pollatsch Armin starjánai ügyvéd által képviselt starjánai Népbank Rt. javára 500 kor. a jár. erejéig 1910. évi november hó 15. a fogantatott közigazgatási végrehajtás útján le foglalt 1886 kor-ra becsült követ-kező ingóságok, a m. árak és tehének nyilvános árverésen eladotnak.

Mely árverésnek a starjánai kir. járás-bíróság 1908. évi V. 8972. számú végzése foly- tás 600 kor. táskafővelés, ennek 1909. évi aug. hó 23. napjától járó 8%, kamatai 1/2%, váltódi és eddig összesen 145 kor 27 fillérben lévőnek már megállapított költségek erejéig Pécén vándor szövetkezeti a lakásnak lecsúsz megállítására 1909. december 29-én d. u. 3 órája határidővel kiadott és abhoz a vonni szándékosnak ezenel oly meg- jegyzést hivatnak meg, hogy az érintett ingo- ságok 1881. évi LX. t.-c. 102. és 108 §-ai értelmében készpénz fizetés mellett a legközelebb igérőnek, szükség esetén becsúszás alul is el- fognak adatni.

Saigótárján, 1909. évi nov. hó 13-án.

Krudy, kir. bír. végrehajtó.

1496 1909 végrh. szám

Arverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102 §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a Magyarai kir. törvény- széknek 1909. évi 9840 P. számú végzése következtében Dr. Reinitz Jakab bpesti ügyvéd által képviselt Eduard Fischer & Co javára 150 kor. 55 fill. a jár. erejéig 1909. évi nov. hó 5. a fogantatott közigazgatási végrehajtás útján le ad felül foglalt és 3800 kor.-ra becsült következő ingóságok a m. roha árak nyil- vános árverésen eladotnak.

Mely árverésnek a starjánai kir. járás-bíróság 1909. évi V. 7543. számú végzése foly- tás 152kor. 55 fill. tőkekövetelés ennek 1909. sept. hó 20. napjától járó 8. % kamatai, 1/2. % váltódi és eddig összesen 77 kor 85 fillérben lévőnek már megállapított költségek erejéig Saigótárjában vándor szövetkezeti a piac- telen lévő értékesítendő megállítására 1910. évi jan. hó 10. napjának d. e. 10 órája határidővel kiadott és abhoz a vonni szándékosnak ezenel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107 és 108 §-ai értelmében kész- pénz fizetés mellett a legközelebb igérőnek, szükség esetén becsúszás alul is el fognak adatni.

Saigótárján 1909. évi decz. hó 21 n

Krudy, kir. bír. végrehajtó.

T. o.

Van szerencsém a tisztelt hölgyközönség b. tudomására hozni, Budapeston Doris M. és éskir. névvel fodrásznál női fodrászati tanfolyamot végeztem.

Az ott tanultakat Saigótárjában értékesíteni akarom, bátor- kodom a t. hölgyek b. figyelmét arra is felhívni, hogy nem csak a legújabb és legkompikáltabb hajviseleteket, hanem menyaszonnyi koszoru és fűzőt is a legújabb és legkényesebb iróknak megfellelően végeztem.

A t. hölgy közönség b. pártfogásáért eszedre maradtam kiváló tisztelettel!

KIVOVITS MARGIT
szülői lakása,
Kistarján-utca.

Van szerencsém a nagyérdemű közönségnek szives tudomására adni, hogy sikerült Saigótárján és vidéke részére az egyedüli árusítást megnyernem az **Araba Wiene Company Bécsi cégtől** a közvetlen behozatalt, eredeti **spanyol és portugál** borok és cognacokból, melyeket eredeti üvegenként, kis és nagy üvegekben valamint szüretben a poharaknál kimerést is.

ÁRJEGYZÉK:

	nagy kicsi korona értékben	nagy kicsi korona értékben	
Malaga, édes Sect	1— 2'20	Lacrima Christi, 6	5— 2'60
Madira	1'50 2'30	Marsala	4— 2'20
Opörtó vörös	4'50 2'35	Wermath	1— 2'20
Fehér portlor	4'50 2'35	Jerer cognac	7— 2'60
Sherry pale	4— 2'20		

Az Araba Wiene Company Bécs, feladatánál tűzte ki, hogy a legfinomabb és legnemesebb déli boroknak közvetlen természetüktől való megvétele által a tisztelt közönségnek tiszta és valódi borokat adjon. Az Araba Wiene Company, kog a közönség bizalmát megnyerhesse, összes borait elsőrendű törvényességi vegytudósok ellenőrzése alá bocsátotta. Minthogy az Araba Wiene Company szüret alkalmával egész jelentékeny mennyiségeket képes megvenni, azért annyira lecsúszította az árakat, hogy azon borokat, melyeket tudvalegileg betegeknek és fellábasozóknak minden orvos mint erősítő szert ajánl, a kevésbé jómódnak is élvezhetik.

Mivelhogy az Araba Wien Company nekem engedte át az egyedüli el- adást, bátor vagyok a n. é. közönség figyelmét ezen körülményre felhívni, előre is biztosítom pontos és lelkiismeretes kiszolgálással.

Bécses pártfogását kérve, kiváló tisztelettel!

Thill József,
1. Kőrösi utca, Kistarján.

Thill József

Rákóczi nagyvendéglős és kávéház tulajdonos.

Ajánl a közelgő karácsonyi és újév ünnepekre különféle bel- és külföldi borokat, finom likőröket, cognacot.

Házhoz hordva a következő áron:

Szegazárdi Siller asztali ó bor 1 liter	32 krajaár
Fehér asztali ó bor	36 „
Fehér gyöngyösi kiváló finom	40 „
Tolosvali fehér ó bor	60 „
gróf Zihy-féle mádi szomorodni	100 forint
Visontai régi vörös ó bor	80 krajaár
Gyöngyösi piros, édes nemes faj	60 „
Muzslai fehér ujbör	32 „
Üvegzett borok L-ben többfajta, üvege 1 ft.	

Legalkalmasabb ajándék a közelgő ünnepekre a pezsgő, különösen:

Törtay Tailman, Törtay Tailman Kaszinó, Hubert J. E. Gentry Club, Mercier et Company Francia cégtől Carte Nova, Albertin et Co. Epernay Carte Nova, melyeket a legolcsóbb napi áron nálam beszerezhetel.

Rendelésre minden házhoz szállítatik.

Pontos, felelősségteljes kiszolgálásról előre is kezeskedem.

Tisztelettel

Thill József.

1409/1909. végreh. szám

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 103. §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a bgyarmati kir. törvényszéknek 1909. évi 35 számú végzése következtében Dr. Adler Béla ügyvéd által képviselt Womlich Adolf javára 164 kor. 25 fill. a jár. erejéig 1909 évi január hó 15. n. fogantatott kielégítési végrehajtás utján le és felül foglalt 2390 kor-ra becsült követendő ingóságok a. m. árak és egyéb ingók nyilvános árverésen eladotnak.

Mely árverésnek a starjáni kir. járásbíróság 1909-ik évi V. 1274. számú végzése folytán 164 kor. 25 fill. követelés, ennek 1908 évi decz. hó 15. napjától járó 6 „ kamatai, „¹⁰⁰ váltódíj) és eddig összesen 80 kor. 45 fill. érben bíróság már megállapított költségek erejéig, Salgótarjában vhtás szövetetnek a piacstéren levő üzletében leendő megtartására 1909 évi december hó 27-ik napjának d. e. 10 órája határidővel kiírattik és ahhoz a venni szándékosok ezenel oly megjegyzéssel hívatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. c. 107 és 108 §-ai értelmében közpénzűzés mellett a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

kelt Salgótarján 1909 évi decz. hó 1. Krudy kir. bír. végrehajtó.

1318/1909. végreh. szám

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 103. §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a salgótarjáni kir. járásbírótság 1909 évi V. 906. számú végzése következtében Dr. Berthold Theim Párdabízi ügyvéd által képviselt Michal Löwits Sohn javára 87 K. 78 fill. a jár. erejéig 1909 évi nov. hó 23. napján fogantatott kielégítési végrehajtás utján le és felül foglalt és 3640 kor-ra becsült követendő ingóságok a. m. ruha neműek nyilvános árverésen eladotnak.

Mely árverésnek a starjáni kir. járásbíróság 1909 évi V. 906. 2. számú végzése folytán 87 kor. 78 fill. követelés, ennek 1909 évi decz. hó 18. napjától járó 6 „ kamatai és eddig összesen 40 K. 6 fill. érben bíróság már megállapított költségek erejéig Salgótarjában vhtás szövetetnek a piacstéren levő üzletében leendő megtartására 1910 évi január hó 12. n. d. e. 10 órája határidővel kiírattik és ahhoz a venni szándékosok ezenel oly megjegyzéssel hívatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. c. 107 és 108 §-ai értelmében közpénzűzés mellett a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

kelt Salgótarján 1909 évi decz. hó 31. n. Krudy kir. bír. végrehajtó.

1813/1909. végreh. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 103. §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a bgyarmati kir. törvényszéknek 1909 évi 10081. számú végzése következtében Dr. Sugár Jakab miskolci ügyvéd által képviselt Zsarnus Gusztáv és tes. cség javára 140 kor. jár. erejéig, 1909 évi október hó 31. n. fogantatott kielégítési végrehajtás utján le és felül foglalt és 2576 kor-ra becsült követendő ingóságok a. m. ruhaaruk nyilvános árverésen eladotnak.

Mely árverésnek a starjáni kir. járásbíróság 1909-ik évi V. 626/2 számú végzése folytán 140 kor. követelés, ennek 1909 évi aug. hó 15. napjától járó 6 „ kamatai és eddig összesen 49 kor. 85 fill. érben bíróság már megállapított költségek erejéig Salgótarjában vhtás szövetetnek a piacstéren levő üzletében leendő megtartására 1909 december hó 28-ik d. e. 11 órája határidővel kiírattik és ahhoz a venni szándékosok ezenel oly megjegyzéssel hívatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. c. 107 és 108 §-ai értelmében közpénzűzés mellett a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

kelt Salgótarján 1909 évi decz. hó 3. n. Krudy kir. bír. végrehajtó.